

**Μήνυμα της Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων, Νίκης Κεραμέως, για τη Διεθνή
Ημέρα Μνήμης των Θυμάτων του Ολοκαυτώματος**

«Στις 9 Απριλίου [1941] το βράδυ μπήκαν οι Γερμανοί στη Θεσσαλονίκη. Η μαμά έκλαιγε, ο μπαμπάς ήταν καταστεναχωρημένος κι εμείς οι τρεις αδερφές καθόμασταν χωρίς μιλιά. Δεν πέρασε πολύς καιρός κι άρχισε να θερίζει την Ελλάδα μια φοβερή πείνα. Δε βρίσκαμε πουθενά τροφή παρά μόνο σε μερικά χωριά.»

Το απόσπασμα από το βιβλίο «*Ροζίνα: 548 ημέρες με άλλο όνομα*» της Ροζίνας Πάρδο-Ασσέρ, διδάσκεται στη Γλώσσα της Γ' Δημοτικού.

«Τετάρτη 3 Μαρτίου 1944

Είναι μια φοβερή εποχή. Γύρω λυσομανάει ο πόλεμος και κανένας δε γνωρίζει αν θα είναι ζωντανός την άλλη μέρα. Θυμάμαι που ζούσαμε όλοι μαζί στην πόλη και περιμέναμε από στιγμή σε στιγμή να την αδειάσουν ή να φύγουμε. Οι μέρες μας ήταν γεμάτες κανονιές και πυροβολισμούς και τις νύχτες μυστηριώδεις ήχοι έρχονταν από τα βάθη. Αυτό συνεχίστηκε έτσι καμιά βδομάδα, ώσπου ένα βράδυ μάς σκέπασε μια νύχτα που κρατάει ακόμη και σήμερα.»

Από «*Το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ*», που διδάσκεται στο μάθημα της γλώσσας της ΣΤ' Δημοτικού.

Τα παιδιά βίωσαν το Ολοκαύτωμα με έναν δικό τους βαθιά τραυματικό τρόπο. Η αγωνία της επιβίωσης, ο ξεριζωμός, η εξόντωση μελών της οικογένειάς τους, η πείνα και οι κακουχίες, η βιαιότητα, ο θάνατος και ο παραλογισμός του πολέμου έγιναν καθημερινότητα για μια ολόκληρη γενιά παιδιών, που έχασε απότομα την αθωότητά της.

Υπολογίζεται ότι 1,5 εκατομμύριο παιδιά εξοντώθηκαν από τους Ναζί κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, εκ των οποίων 1 εκατομμύριο Εβραίοπουλα, δεκάδες χιλιάδες παιδιά Ρομά, παιδιά με σωματικές ή πνευματικές αναπηρίες, παιδιά που θανατώνονταν επειδή θεωρούνταν αντιπαραγωγικά, καθώς κατανάλωναν τροφή χωρίς να μπορούν να προσφέρουν εργασία, ή στο πλαίσιο του προγράμματος «ευθανασίας» για τη δημιουργία της «Αρίας φυλής». Πολλά παιδιά Ελλήνων Εβραίων παρέμειναν κρυμμένα από οικογένειες Ελλήνων Χριστιανών κατά τη διάρκεια των διωγμών, άλλαξαν όνομα και οικογένεια,

Μαρούσι, 26 Ιανουαρίου 2022

εκτοπίστηκαν, έζησαν τον τρόμο, υπέστησαν σύγχυση ταυτότητας, που συχνά διατηρήθηκε και μετά την κατοχή.

Οι μαθητές στη χώρα μας διδάσκονται στο σχολείο το Ολοκαύτωμα, αλλά μαθαίνουν και μέσα από περιγραφές παιδιών της εποχής, που καταδεικνύουν ότι η ειρήνη, η δημοκρατία και η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των δικαιωμάτων των παιδιών δεν ήταν πάντοτε αυτονόητα, αλλά αποτελούν μία κατάκτηση που οφείλουμε, με γνώση και μελέτη της ιστορίας, να διαφυλάξουμε από κάθε επιβουλή.

Το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων αποτίνει φόρο τιμής στα θύματα του ναζισμού, της μισαλλοδοξίας και του αντισημιτισμού, μέσα από τη διδασκαλία των γεγονότων, τη διαφύλαξη της συλλογικής ιστορικής μνήμης και την καλλιέργεια αξιών όπως ο αλληλοσεβασμός, η αποδοχή της διαφορετικότητας, τα ιδανικά του δημοκρατικού πολιτεύματος και της ενεργού πολιτειότητας. Διότι οφείλουμε να διασφαλίσουμε ότι κανένα άλλο παιδί, στο παρόν και το μέλλον, δεν θα βρεθεί σε παρόμοια θέση.